

הנסיך סרטן

ברנרד שמיד

אגדות יוון

היה היה פעם דייג ולו אישה ושלושה ילדים. הוא יצא כל יום לים ואת הדגה שהצליח לדוג מכר למלך.

יום אחד מצא בין הדגים גם סרטן זהוב. כשחזר הביתה שם את הדגים בגיגית אך את הסרטן, שהיה יפה מאוד, שם למעלה, מעל המזנון. כשאישתו עבדה בחדר ותוך כדי העבודה החצאית שלה התרוממה קצת, היא שמעה פתאום קול שקרא "הורידי את החצאית שלך, שלא יראו לך רגליים."

היא הביטה סביב, ראתה את הסרטן הקטן ואמרה "סרטן טיפש, אתה יודע לדבר?" ושמה אותו בקערה. כשבעלה נכנס לאכול והם התיישבו לשולחן שמעו פתאום שהסרטן אומר "תנו גם לי קצת!"

הם הופתעו מאוד, אבל נתנו לו קצת אוכל. וכאשר

הזקנה התכוננה לשטוף את הצלחת שעליה נתנה לסרטן לאכול, מצאה שזו מלאה בזהב.

מאז הם אהבו את הסרטן הקטן מאוד, ונתנו לו לאכול טוב, והדבר חזר על עצמו פעמיים ביום. יום אחד אמר הסרטן לאשת הדייג "לכי למלך ואמרי לו כי אני רוצה להתחתן עם בתו הצעירה." הזקנה הלכה ואמרה זאת למלך. המלך צחק תחילה, אבל אחר כך חשב שאולי נסיך מכושף שוכן בגופו של הסרטן. לכן אמר לאשת הדייג "לכי ואמרי לסרטן שאתן לו את בתי לאישה אם מחר לפני הארמון שלי תעמוד חומה גבוה בהרבה מהצריח של ארמוני. וגם שעל הקיר יצמחו פרחים מכל העולם."

האישה חזרה הביתה ואמרה זאת. ואז נתן לה הסרטן שרביט זהב ואמר "לכי והכי בה במקום אותו ציין המלך, ומחר בבוקר תעמוד שם החומה." כשהמלך התעורר למחרת, ראה שלפני ארמונו עומדת חומה, כפי שרצה אותה. אז באה הזקנה שוב למלך ואמרה לו "מה שציווית, נעשה." "נכון" אמר המלך "אבל לא אתן לסרטן את בתי,

עד שלפני הארמון שלי לא ישתרע גן ובו שלוש בארות, אחת מפיקה זהב, שניה יהלומים ושלישית אבני חן."

שוב הכתה הזקנה בשרביט שלש פעמים באדמה ולמחרת בבוקר הכל עמד כפי שאמר המלך. עכשיו הסכים המלך לתת את בתו לסרטן לאישה ויום החתונה נקבע למחרת.

אז אמר הסרטן לדייג "הנה שרביט. לך להר שאני מציין לך והכה בו. אז יצא איש שחור וישאל מה רצונך. ענה לו 'אדוני המלך שלח אותי לצוות עליך שתשלח לו את הבגד הזהוב שמייצג שמש'. הוא יתן לך את הבגד וגם בגד פרחוני לאישה. תביא לי את שניהם וגם כרית ראש זהובה."

הדייג הזקן הלך וביצע את ההוראות. כשהביא הביתה את החפצים, הסרטן לבש את הבגד הזהוב והתיישב על הכרית הזהובה. כך הביא אותו הדייג אל ארמון המלך. שם הסרטן נתן את הבגד הפרחוני המפואר לכלתו.

הם נישאו ופנו לחדר שינה שלהם. שם סיפר הסרטן לאישה הצעירה כי הוא בנו של אחד

המלכים העצומים שבעולם, אבל הוא מכושף ובמשך היום הוא סרטן, אך בלילה מקבל צורה של אדם.

רק אמר זאת כשהתחיל לרעוד ובן רגע שריונו של הסרטן נפל ממנו והוא הפך לאדם צעיר יפהפה. אך למחרת היה צריך לחבוש את שריונו של הסרטן וכך זה נמשך מדי יום.

המשפחה המלכותית השתוממה מאוד שהנסיכה הצעירה מתייחסת אל בעלה הסרטן בידידות ובחיבה. הם ניסו לעקוב אחריהם ולרגל, אך שום דבר לא יצא מזה.

כך עברה שנה ולנסיכה נולד בן, שקראו לו בנימין. אבל אמה של הנסיכה דאגה וכעסה ויום אחד הציעה למלך לשאול את הבת, אולי תרצה איזה חתן אחר במקום הסרטן. אבל כששאלו את הבת, היא ענתה "הוא נועד לי ואותו אני רוצה!"

אמר המלך "אני אערוך נשף ותחרויות ואזמין את הנסיכים מכל העולם ואם אחד מהם ימצא חן בעיניך, תוכלי להתחתן אתו."

הנסיכה סיפרה זאת לבעלה הסרטן והוא אמר "קחי

את השרביט הזו והכי בה בגינה. יצא אז איש שחור וישאל 'מה רצונך ומה דרישתך?' ואז עני לו 'אדונך המלך שלח אותי כדי תיתן לו את הבגד הזהוב שלו, את החרב ותפוח הכסף שלו.' ואת כל זה תביאי לי." והיא עשתה כך.

בערב התלבש הנסיך כדי ללכת לתחרויות. לפני כן אמר לאשתו "כשתראי אותי אל תגידי שאני הסרטן, אחרת אעזוב אותך. שבי עם האחיות שלך ליד החלון. אני אעבור שם על סוסי ואזרוק לך את תפוח הכסף, ואת תרימי אותו. אך אם ישאלו אותך מי אני, עני כי אינך יודעת." הוא נשק לה, חזר על האזהרה שלו והלך.

הנסיכה ישבה עם אחיותיה ליד החלון והביטה על תחרויות. פתאום עבר בעלה לפני החלון וזרק לה את תפוח הכסף. היא לקחה אותו ואחר כך הלכה לחדרה, לשם חזר בעלה כעבור זמן מה.

אבא המלך הופתע מאוד כשבתו לא רצתה לבחור באחד הנסיכים הנאים שבאו לתחרות. לכן ערך עוד תחרות אחת.

שוב נתן הסרטן לאשתו את אותן ההוראות, אך

הפעם התפוח שקיבלה היה מזהב. ולפני שנסיך הסרטן יצא לתחרות אמר לה "היום תאכזבי אותי". היא הכחישה ונשבעה שלא תגלה את זהותו, אך הוא רק חזר על דבריו והלך.

בערב הנסיכה עמדה עם אמה ועם אחיותיה ליד החלון. פתאום בעלה עבר לידן וזרק לה את תפוח הזהב. אמא כעסה מאוד, נתנה לה סטירה וצעקה "גם את זה לא תרצי, טיפשה שכמותך?"

ואז קראה הבת בבהלה "אבל הרי זהו הסרטן!" האם כעסה עוד יותר שהבת עדיין לא גילתה לה הדבר, רצה לחדר של בתה, לקחה את שריונו של הסרטן וזרקה לאש. הנסיכה בכתה מרות, אך שום דבר לא עזר, בעלה נעלם.

בינתיים התרחשו גם דברים אחרים.

איש זקן אחד רצה לאכול פרוסת לחם יבשה, אבל קודם ניסה לרכך אותה בפלג מים. פתאום קפץ מאין שהוא כלב, חטף את הלחם וברח. הזקן רץ אחרי הכלב והגיע לדלת שדרכה עבר הכלב. גם הזקן נכנס לשם. הוא ירד במדרגות ומצא את עצמו בארמון מפואר. באולם עמד שולחן ערוך לתריסר

אוכלים. הזקן הסתתר אחרי פסל גדול כדי לראות מה יקרה. בצהריים נשמע רעש וכשהביט בפחד מאחורי הפסל ראה שנים-עשר עיטים עפים לתוך האולם. פחדו של הזקן גבר. העיטים נכנסו למזרקה שעמדה באולם ויצאו ממנה שנים-עשר צעירים נאים. הם התישבו לשולחן ואחד מהם הרים כוס יין ואמר "לבריאותו של אבי!" ושני קרא "לבריאותה של אמי!" וכך הלאה.

אך אחד מהם קרא "לבריאות האהובה שלי, אבל לקללה על ראש חותנתי, ששרפה את השריון שלי" והוא פרץ בבכי.

אחרי זה קמו הצעירים, טבלו שוב במזרקה ושנים-עשר עיטים עפו משם.

גם הזקן יצא משם חזרה לאוויר העולם, והלך הביתה. בכפרו סיפרו שהנסיכה חולה מאוד ורק סיפורי אגדות מנחמות אותה במחלתה. לכן הלך הזקן לארמון, בא לחדרה של הנסיכה וסיפר לה את חוויותיו. כאשר שאלה האם הוא מכיר את הדרך לארמון התת-קרקעי אמר "בוודאי."

הנסיכה ביקשה שיוביל אותה לשם, וכשנכנסו לאולם הסתתרו שניהם אחרי פסלים. כעבור זמן באו העיטים והפכו שוב לבני-אדם. הנסיכה הכירה מיד את בעלה ורצה לצאת מיד לקראתו, אך הזקן עצר אותה.

רק כשבעלה הרים את כוסו וקרא "לבריאות האהובה שלי, אבל לקללה על ראש חותנתי, ששרפה את השריון שלי" היא לא התאפקה יותר ורצה לזרועותיו של האהובה. הוא הכיר אותה ואמר "האם את זוכרת שאמרתי כי תגלי אותי? את רואה עכשיו שצדקתי. אך זה כבר עבר. עכשיו תקשיבי.

אני חייב להישאר מכושף עוד שלושה חודשים. אם תרצי בינתיים לגור אתי, אשמח מאוד."

אז אמרה הנסיכה לזקן "לך לארמון ואמור לאבי שנשארתי כאן." הזקן הלך וסיפר זאת למלך. זה מאוד הדאיג את ההורים, אבל כעבור שלושה חודשים הנסיך היה שוב לבן-אדם והם חזרו הביתה.

מאז הם חיים באושר, ואנחנו באושר עוד יותר גדול.